

SLUJITORUL LUI DUMNEZEU

Fabrizio Boero

(1974 - 1993)

*„Crinul” din
Canale d’Alba*

ASOCIAȚIA AMICI DI FABRIZIO BOERO
(cu îngrijirea postulatorului Lia Lafronte)

Pentru a comunica harurile obținute
prin mijlocirea slujitorului lui Dumnezeu Fabrizio Boero,
puteți scrie la:
postulazionefabrizio@libero.it

*Pentru a face o ofertă în favoarea promovării lui Fabrizio și pentru cauza
sa, se comunică IBAN-ul Asociației constituite:*

Associazione Amici di Fabrizio Boero
Banca d'Alba Credito Cooperativo SC filiale di Canale
IBAN IT38J0853046060000000262978

*Fidel zilnic
Evangheliei
și devoțiunii către
Sfânta Fecioară Maria,
cultiva
curăția inimii
ca promisiune
a Fericirilor
de a-l vedea pe Dumnezeu.*

Fabrizio Boero s-a născut la Torino pe 12 iunie 1974; părinții săi se numeau Gianfranco și Gabriella Tiglio. La scurt timp după naștere, aceștia s-au întors împreună cu el la Canale (Provincia Cuneo), unde aveau locuința. Bunica Delfina îl aștepta împreună cu Daniela, surioara lui mai mare, care împlinise cinci ani. Pe 28 iulie, în același an, Fabrizio a fost botezat în biserica parohială "San Vittore", pe care o va frecventa la orice activitate întreaga sa viață. Era un copil care de la început a stârnit uimire în casă și printre preoții care îl cunoșteau, întrucât deja la vârsta de șapte ani recita singur Sfântul Rozariu cu bucurie și în fiecare zi.

Atunci când îl saluta înainte de culcare, mama Gabriella îl găsea adesea pe fiul ei, Fabrizio, cu Rozariul în mână. Cu siguranță, asupra lui au avut o influență deosebită credința primită în familie, învățăturile de la pregătirea pentru Prima Sfântă Împărtășanie și, mai ales, exemplul bunicii Delfina, alături de care recita adesea misterele atât de îndrăgite și dedicate Sfintei Fecioare. Toți cei care erau în jurul lui recunoșteau în el o devoțiune personală, puternică și extraordinară.

Când a primit Prima Sfântă Împărtășanie, la opt ani,

Fabrizio când împlinea trei ani

nu a rămas neobservat faptul că Fabrizio, după ce l-a primit pe Isus, a fost unicul copil care nu a fugit în grabă ca să sărbătorească împreună cu colegii și cu rudele sale. Ea a preferat să rămână îngenucheat la locul său timp îndelungat, absorbit fiind de profunditatea misterului euharistic și de faptul că primise Ostia devenită Trupul lui Isus, pe care îl iubea în rugăciune cu mare ardoare.

Avea un aspect simpatic de mic fiind, iar prietenul său cel mai bun îl descria într-o compunere din clasele elementare „cu ochii verzi ca de pisică”.

Gingășia și aspectul delicat al chipului său îl făceau să pară un îngeraș, iar mulți dintre cei care l-au văzut slujind la altar, când a devenit ministrant, îl descriu în acest mod; însă toți puteau observa că această imagine angelică se datora mai ales gingășiei cu care trata lucrurile sacre decât aspectului său delicat.

Fabrizio era absorbit de lucrurile spirituale, iar această atitudine a sa făcea să pară că alte preocupări ale vieții, normale pentru orice copil devenit apoi adolescent, să cadă pe un plan secundar.

Fabrizio în ziua Primei Sfinte Împărtășanii)

Ii plăcea să privească din curtea casei clopotnița bisericii „San Vittore”, iar sunetul clopotelor erau pentru el ca o chemare lină la celebrările pe care le anunțau. De mic copil intra singur cu drag în biserică pentru a-i saluta pe Isus și pe Maria, îi plăcea să petreacă momente de adorație în fața lui Isus prezent în Tabernacol și să dialogheze cu

„Mai bună este pentru mine o zi în curțile tale decât o mie în altă parte”

(Ps 83,11)

Cerul în tăcere. Prietenii săi observau adesea bicicleta lui Fabrizio sprijinită de peretele capelei bisericii parohiale, iar dacă aruncau o privire înăuntru, îl găseau absorbit în rugăciune. Și surorile Sacramentine din Canale îl vedeau de multe ori în adorație, chiar și atunci când nu era nimeni în biserică.

La aproximativ unsprezece ani, Fabrizio a fost numit responsabil al ministranților parohiei din Canale de către părintele vicar din acea vreme, don Eligio Mantovani, care se ocupa de pastorația tinerilor. Nu era el cel mai mare dintre ministranți, dar era cel care se îngrijea de obiectele din altar cu cel mai mare respect și cu cea

mai mare atenție. Prietenii săi observau adesea bicicleta lui Fabrizio sprijinită de peretele capelei bisericii parohiale, iar dacă aruncau o privire înăuntru, îl găseau absorbit în

Fabrizio la Împărtășanie în ziua hirotonirii părintelui Eligio Mantovani

mai mare devoțiune și era cel mai implicat și mai pătruns de slujirea pe care o avea de îndeplinit în preajma preotului. De asemenea, era mereu disponibil și precis, mai ales atent să trateze cu delicatețe și cu autoritate zecile de copii și adolescenți încredințați lui. Toți prietenii care, asemenea lui, au îmbrăcat haina ministranților, își amintesc de el ca fiind o călăuză sigură și cu autoritate, dar care arăta o mare umilință.

Acasă, tânărul Fabrizio era mereu iubitor și disponibil, educat și niciodată capricios. Deși părea foarte serios, conștient și matur, era un adolescent normal în ceea ce privește jocurile, distracțiile și pasiunile pe care le practica: îi plăcea să asculte muzică, să se plimbe cu bicicleta, să joace fotbal și volei. Sub îndrumarea tatălui său, devenise iscusit în sculptarea și decorarea bostanilor uscați și se pricepea chiar să lucreze frumos în lemn unele obiecte.

Mai mult decât orice altceva, îi plăcea să deseneze: avea un adevărat talent să reproducă mașinile de curse, dar mai mult se concentra pe obiectele sacre. Unele desene, pe care mama Gabriella le-a păstrat, se disting prin delicatețea pe care o transmite. Într-unul dintre desene este reprezentată Madonnina de Roberto Ferruzzi, intitulată și „Madonna del Riposo”(Maica odihnei) sau „La Zingarella”(Țiganka); lucrarea originală, de fapt, la început nu avea o conotație sacră, dar cu timpul a devenit astfel. Pe căpșorul copilului desenat de Fabrizio abundă bucle asemănătoare cu ale sale de când era mic și pare că s-a reprezentat pe sine însuși în brațele Sfintei Fecioare, total abandonat ei. Deși era timid din fire, încă din clasele primare a avut prieteni și prietene, față de care mereu s-a arătat voios, afectuos și disponibil. Deși toți prietenii îl îndrăgeau și îl stimau pentru simpli-

tatea, iubirea și disponibilitatea de care dădea dovadă, crescând, s-a produs în el o schimbare importantă care a avut o influență puternică în raportul cu unii tovarăși din copilărie. Fabrizio, de fapt, a simțit mereu în el chemarea la credință, devoțiunea și, mai ales, adeziunea la valorile propuse de Mișcarea Religioasă GAM (Gioventù Ardente Mariana, în traducere- Tineretul Pasionat Marian), potrivit îndrumărilor primite din partea părintelui Eligio.

Mișcarea tinerească GAM, de inspirație euharistică, mariană, eclezială, evanghelizatoare, are un vis: să construiască civilizația iubirii și să pregătească Primăvara Bisericii. Își propune redescoperirea

*„M-ai chemat,
iată-mă!”*

(1 Sam 3,8)

Sacramentului Spovezii ca o experiență de bucurie și Euharistia ca experiență a cerului și a învierii. Proclamă Evanghelia mai ales în cadrul Cenacolelor și propune Rozariul și iubirea curăției, după exemplul Sfintei Fecioare Maria, formând astfel tineri înflăcărați care să devină apostoli mărturisitori ai bucuriei creștine.

În Canale, Fabrizio a fost primul care a răspuns cu bucurie propunerii părintelui Eligio, colaborând la acest proiect cu viu entuziasm. În cadrul Mișcării, Fabrizio regăsea concretețea a ceea ce simțea în mod natural în el însuși, reușind să pună la dispoziție toate resursele sale spirituale.

Dedicarea sa pentru aceste valori asumate pe deplin nu era mereu bine văzută de unii dintre prieteni și de alți copii; erau contestate atât apartenența sa la Mișcarea GAM, la cea vreme încă nerecunoscută în mod oficial în parohie, cât și propunerile care veneau din partea părintelui Eligio cu privire la această formă de spi-

ritualitate. Fabrizio, cel mai entuziast și sânguincios colaborator al părintelui Eligio, a fost nevoit să suporte consecințele acestui mod de a trăi autentic valorile Mișcării, fiind luat în derâdere

„Mai înainte de a te fi format în sânul mamei, eu te cunoșteam”

(Ier 1,5)

în mod josnic. Devenise incomod prin felul în care suporta în tăcere batjocurile, fără să se enerveze și fără să se plân-

Fabrizio, în curte, printre știuleții de porumb

gă, rămânând demn: nu își schimba deloc felul de a se comporta, continuând să-și mărturisească credința și adeziunea la GAM, de care era legat printr-o intensă comuniune de valori. Se poate spune că a fost un adevărat SABRA GAM, potrivit definiției pe care a dat-o slujitorul lui Dumnezeu Don Carlo de Ambrogio, fondatorul Mișcării GAM: „Cuvântul sabra desemnează o plantă care trăiește în deșertul Negheb, rezistentă la toate in-

Fabrizio în casă

temperiile și, prin transpunere, indică numele unui tineret înnoit, supus multor sacrificii, decis să creeze Civilizația Iubirii. Cuvântul SABRA se poate explica astfel: Sempre (mereu), Adorare (a adora), Benedire (a binecuvânta), Ringraziare (a mulțumi), Annunciare (a proclama): iată misiunea tinerilor GAM care, înflăcărați de Duhul Sfânt, se implică în evanghelizare. Sabra: un nou nume pentru o misiune nouă”.

Fabrizio transforma insultele întorcând, în spirit evanghelic, și celălalt obraz, păstra mereu afecțiunea pentru amicii săi, pe care niciodată nu-i arăta cu degetul în fața celorlalți pentru cele ce i se întâmplau.

Bineînțeles că nu accepta să fie supus unor comportamente care nu se potriveau spiritualității sale dar nu se apăra de

batjocurile și chiar de falsele acuze ce i se aduceau. Aceasta însemna pentru el o ocazie de a mărturisi Evanghelia, prin îmbrățișarea zilnică a Crucii lui Isus.

Avea o mare dispoziție spre iertare, fapt ce uimea prin puterea sa de a purta în tăcere, zi de zi, acel mic martiriu căruia nu i se opunea, dar pe care îl purta cu zâmbet și cu iubire reînnoite. Fabrizio spera că mărturisirea sa tăcută va produce roadele sale într-o zi în toți aceia care nu împărtășeau credința lui.

Când avea aproximativ cinsprezece ani, parohul de Canale, don Angelo Conterno, cunoscând devoțiunea sa, îi propune să intre în Seminar ca să devină preot; Fabrizio e încă indecis, nu atât asupra religiozității și convingerii în credință, cât mai ales asupra modului de viață prin care putea să-și exprime credința. Era încă tânăr și făcea încă studiile în contabilitate. Voia să reflecteze asupra acestui aspect deoarece, spunea el, pentru Dumnezeu lucrurile trebuie să fie mereu făcute bine.

Programul spiritual al lui Fabrizio, deja de mic copil, era acela de dobândi curăția Sfintei Fecioare Maria, după exemplul sfântului Dominic Savio și a Sfintei

*„Fericiți cei curați cu inima,
pentru că ei îl vor vedea
pe Dumnezeu”*

(Mt 5,8)

Maria Goretti, pentru că „cei curați cu inima îl vor vedea pe Dumnezeu”, așa cum promit Fericițiile. În acest sens, scrie o frumoasă rugăciune la Sfânta

Fecioară, pe care o numea cu tandrețe „Mama”, așa cum obișnuiau să o invoce tinerii GAM. Cere Preacuratei să îl

ajute să-și păstreze curăția inimii asemenea sfintei tinere martire. Era un tânăr ce acționa împotriva curentului timpului său, dar era ferm și bucuros în convingerea sa, chiar dacă făcea aceasta cu prețul unor sacrificii și renunțări. Îndrăgea să stea în compania fetelor, dar constanta căutare a curăției era mai puternică, așa că nu îndrăznea să depășească cu nimeni limitele unei buni prietenii.

Fabrizio, după cum el însuși scria, voia să mărturisească cu viața sa că „Dumnezeu este iubire”. Era convins că acceptarea sacrificiului îl făcea să crească pe plan spiritual și oferea fiecare suferință ca să devină o candelă care arde de iubire pentru Iubire.

Sacrifiul, puritatea, mărturia, iată spre ce tindea Fabrizio, întrucât voia să urce dificila scară spre sfințenie. Era văzut de mulți ca un extraterestru spiritual, ca unul ajuns la un nivel mult superior de religiozitate în comparație și cu cei mai evlavioși dintre colegii săi și chiar cu apartenenții la Mișcarea GAM.

Avea dorința ca GAM să fie recunoscută ca asociație și în parohia din Canale d’Alba. Participa la primele misiuni

Fabrizio ca ministrant(în dreapta) împreună cu prietenul său Alessandro Borlengo

în localitățile din împrejur, animează Cenacole și este primul care, împreună cu don Eligio și cu un alt prieten mai mare, face o călătorie la Roma (căreia îi va urma o alta) pentru a împărtăși și a cunoaște mai bine spiritualitatea pe care Mișcarea o propune.

De fiecare dată, după aceste călătorii, se întoarcea la Canale și mai entuziasmat, convins că GAM va reuși să se afirme și în satul său, în ciuda dificultăților acelor vremuri.

Odată cu vârsta, creșteau în el și virtuțile. În tăcere, oferea suferințele sale Mântuitorului, pentru că știa că suferința oferită e prețioasă înaintea ochilor Săi. Odată, în timpul unui Cenacol GAM, un prieten îl aude pe Fabrizio cum cere Domnului să îl ajute să-și poarte Crucea: Crucea pe care el o purta fără ca să ceară socoteală cuiva din cauza aceasta.

A urmat cursurile școlii de șoferi pentru a obține permisul de conducere și a luat examenul cu rezultate excelente, dar nu a avut timp să îl primească în mână: documentul va ajun-

Tănărul Fabrizio pe mașină de lucru în curte

Fabrizio la munte, în fundal cerul albatru

ge acasă când el era deja pe patul de spital, în comă.

Inițiasse de puțin al cincilea an de liceu, dar evenimentul la care nimeni nu se aștepta se întâmplă: în ziua de 28 noiembrie a anului 1992 conduce pentru prima dată pe timp de seară mașina tatălui Gianfranco. Din cauza vremii neprielnice, a stradei alunecoase și a lipsei de experiență, în timp se găsea în apropiere de orașul Alba, Fabrizio se izbește de un copac, în mașină cu el fiind și câțiva prieteni. Erau cu toții tineri foarte cumini-

ți, participaseră la o petrecere de ziua de naștere a unei prietene în salonul parohial, unde nu se consumase alcool; de altfel, Fabrizio se abținea de la orice băutură de acest tip.

În urma incidentului, doar pentru el sunt consecințe tragice: fracturi multiple, printre care una la mandibulă, una la un picior și la un braț și un grav traumatism cranian. Ceilalți prieteni au resimțit destul de puternic acest impact. Fabrizio e

supus unor operații chirurgicale dar aceste intervenții nu îl ajută să își recapete cunoștința. Rămâne în stare de comă, cel puțin aparentă, până la moarte.

***„Cine mănâncă trupul meu
și bea sângele meu are
viața veșnică”***

(In 6,54)

După-amiaza acelei fatale zile de sâmbătă participase la Sfânta Liturghie și primise Sfânta Împărtășanie. Îi spusese mamei sale că nu știa dacă va putea merge la slujbă a doua zi. Nu i întâmplase niciodată un fapt asemănător: neavând alte îndatoriri, în loc să participe la Sfânta Liturghie festivă sâmbătă seară, prefera să meargă întotdeauna duminica, pentru că era mai frumoasă, întrucât era animată de cântecul copiilor.

Fabrizio a primit așadar, în acea sâmbătă seară, ultima Sfântă Împărtășanie, apoi a adormit cu sufletul curat, lovindu-se de un copac, cu fața lipită de volanul mașinii tatălui său, un Fiat Uno vișiniu.

Din acel moment începe calvarul său. Medicii spun că și-a pierdut cunoștința, dar mulți martori diferiți declară că sunt siguri că Fabrizio percepe ceea ce se petrece în jurul său, mai ales în momentele de rugăciune și de mare emoție. Don Eligio îl vizitează aproape în fiecare zi și, sperând să fie auzit, îi cere lui Fabrizio să ofere toate lui Dumnezeu pentru cauza GAM, ale cărei speranțe și preocupări le divideau împreună. E convins că prin suferința oferită se va realiza miracolul vindecării, pe care toți îl invocau, și harul ca Mișcarea GAM să fie recunoscută.

Prima rugămintă nu se va împlini nici cu insistențe a trei surori care îl îndrăgeau mult și care s-au adresat într-o audiență privată chiar Sfântului Părinte Ioan Paul al II-lea, cerând rugăciuni pentru vindecarea sa. Papa a oferit în dar un Rozariu alb pentru Gabriella, mama tânărului aflat în suferință, ca un semn de întărire în aceste momente dificile. Acel Rozariu, dăruit de un mare sfânt, va fi purtat de Fabrizio în ziua înmormântării, ca să-l călăuzească în ceruri; de acum va putea să îl recite de câte ori dorește, învăluit fiind în eternitatea timpului.

Adoua cerere a părintelui Eligio se împlinește, însă, după câțiva ani și după multe dificultăți întâmpinate: pe 12 iunie 2011, în sărbătoarea Rusaliilor, episcopul de Alba, Mons. Giacomo Lanzetti, recunoaște în

*„Dacă bobul de grâu moare,
aduce rod mult”*

(In 12,24)

mod oficial Mișcarea GAM din Alba, Langhe și Roero ca Asociație de credincioși. Don Eligio era mereu convins că suferința

lui Fabrizio, trăită pe urmele lui Cristos, fusese dăruită de acesta pentru nașterea oficială a GAM la Canale.

Chiar pe 12 iunie, ziua de naștere a lui Fabrizio, s-a realizat recunoașterea oficială a GAM: era o coincidență fericită sau o incidență divină? Semnele apar pentru a ilumina și a arăta lucruri cărora mintea omenească nu le dă importanța cuvenită, lucruri de care nici nu-și dă seama...

În perioada de suferință a lui Fabrizio, mulți dintre prietenii săi au revăzut și regândit exemplul lui de viață, schimbându-și părerea despre acel băiat luat uneori în râs pentru religiozitatea și devoțiunea sa.

În mod imprevizibil, în acel lung calvar trăit într-un pat, în absolută imobilitate și imposibilitate de a comunica cu ceilalți, în acea tăcere, Fabrizio, care fusese mereu prompt să dea mărturie de credință, era ca o flăcărie vie ce arăta că Dumnezeu este iubire, așa cum el însuși ceruse să devină. Atâtea inimi s-au transformat grație bolii sale și a vieții sale care se întrerupea la o vârstă atât de fragedă! Atâția tineri și-au dat seama de imaturitatea ce o ascund actele de bulism și de răul pe care acestea îl pot provoca! Atâția prieteni l-au ales ca model ca să fie mai buni!

Fabrizio primește Sf. Mir în biserica San Vittore din Canale

Mulți tineri GAM au găsit curaj pentru „da”-ul lor în exemplul tânărului vestitor al Evangheliei, care răspândea surâs și bunătate împrejur când mărturisea pur și simplu „trăind-ul” pe Cristos!

Din ziua de 24 septembrie 1993, ziua nașterii sale la cer, el a devenit și mai mult o candelă care arde, așa cum își dorea, o candelă care să ajute să se vadă calea, care să găsească fericirea, comoara ascunsă: Isus.

Mesajul lui Fabrizio, acela de a tinde la sfințenie prin acceptarea și purtarea crucii, mărturisirea iubirii pentru Dumnezeu și pentru Mama Cerească prin trăirea curăției, iertarea pe care o dăruia când era ofensat, evanghelizarea prin puterea exemplului, toate acestea nu s-au uitat și nu vor putea rămâne în uitare.

Pe 13 iulie 2022 i-a fost prezentată Excelenței sale Mons. Marco Brunetti documentul „Supplex Libellus” ca să fie înmănat pentru Cauza de Beatificare și Canonizare a tânărului Fabrizio; autorul acestui document este asociația de credincioși „Prietenii lui Fabrizio Boero”, recunoscută în mod canonic pe 4 februarie 2022. Cu acceptarea formală a documentului, Fabrizio Boero, tânăr din Canale d’Alba, conform normelor canonice a devenit SLUJITOR AL LUI DUMNEZEU. Potrivit timpului decis de bunul Dumnezeu, sperăm că Fabrizio va ajunge cât mai curând la cinstea altarelor.

Iată o parte dintr-o rugăciune scrisă de
Fabrizio când avea circa 15 ani:

*„O Mamă Cerească,
îți încredințez inima mea,
formeaz-o după voința ta,
umple-o de gânduri, cuvinte,
fapte curate așa cum sunt ale tale.*

*Dă-mi convingerea
că doar cei curați cu inima îl vor vedea
pe Dumnezeu... fă ca viața mea
să lumineze ca o candelă care arde,
în așa fel încât cei care se apropie de
mine, să vadă și în mine că Dumnezeu
e iubire”.*

*Pe 12 noiembrie 2022
episcopul de Alba, Mons. Marco Brunetti,
a acceptat în mod oficial
documentul prezentat pentru inițierea
cercetării diecezană în cauza de
beatificare și canonizare a lui*

FABRIZIO BOERO

trecut la cer pe 24 septembrie 1993.

*Prima sesiune a cauzei s-a ținut
în catedrala din Alba pe 27 ianuarie 2023.
Sperăm ca această cauză să se desfășoare în
cel mai bun mod posibil și ca Fabrizio să fie
cât mai curând declarat Venerabil.*